

RECULL DE PREMSA

12/03/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

PREMSA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
12/03/14	JAUME GUILLAMET CATEDRÀTIC DE PERIODISME A LA UNIVERSITAT POMPEA FABRA "LA UNITAT CATALANA DURANT LA TRANSICIÓ VA FASCINAR ELS CORRESPONSALS" / ARA	5	1
12/03/14	SELLARÈS DIU QUE DENUNCIAR LA CORRUPCIÓ A CDC LI VA COSTAR L'EXPULSIÓ DEL PARTIT / DIARI DE GIRONA	6	1
12/03/14	LA PLANTILLA DE CATALUNYA RÀDIO HA AVALAT LA PROPOSTA DE L'EMPRESA, QUE ELS REBAIXA EL SOU TEMPORALMENT, A CANVI DE RESOLDRE EL GREUGE HISTÒRIC AMB TV3 A TRES ANYS VISTA. L'ACORD, PERÒ, ENCARA NO ÉS F / ARA	7	1
12/03/14	MEDIASET CONSIDERA CRECER EN CANAL+ CON TELEFÓNICA COMO SOCIO MAYORITARIO / EL ECONOMISTA	8	1
12/03/14	NILS HORNER (1962 2014) LA VOZ DE ASIA DE LA RADIO SUECA / ABC (EDICION NACIONAL)	9	1
12/03/14	HOMS JUSTIFICA LA CESSIÓ DE LA PUBLICITAT DE TV3 AL GRUP GODÓ / DIARI DE GIRONA	10	1
12/03/14	EL TRIBUNAL DE CUENTAS INVESTIGA LOS GASTOS DE RTVE / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	11	1
12/03/14	UNIDAD EDITORIAL PIERDE 59,7 MILLONES EN 2013 ANTE LA CAÍDA DE LOS INGRESOS / EL ECONOMISTA	12	1
12/03/14	BASSAS: "EL PERIODISME HA DE DIR AL PODER QUE HI HA COSES QUE NO POT FER" / ARA	13	1
12/03/14	MATAN DE UN DISPARO A UN PERIODISTA EN KABUL / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	14	1
12/03/14	EL TRIBUNAL DE CUENTAS DETECTA DESCONTROL EN LOS PAGOS DE RTVE / ABC (EDICION NACIONAL)	15	1
12/03/14	EL TRIBUNAL DE CUENTAS DENUNCIA LA GESTIÓN DE TVE EN 2011 / EXPANSION	16	1
12/03/14	LA RAE CUIDA EL PERIODISME ESPORTIU / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	17	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

JAUME GUILLAMET

Catedràtic de periodisme a la Universitat Pompeu Fabra

Perill "Els corresponents venien de llocs com el Vietnam o Xile perquè es temia un esclat de violència", explica Jaume Guillamet després d'haver revisat fins a 10.000 fitxes amb articles, cròniques i editorials de la premsa estrangera sobre la Transició

"La unitat catalana durant la Transició va fascinar els corresponents"

DAVID MIRÓ

Jaume Guillamet ha coordinat una recerca sobre la manera com la premsa estrangera va tractar la Transició. Hi han participat els investigadors Marcel Mauri, Ruth Rodríguez-Martínez, Francesc Salgado i Christopher Tullock. N'ha sortit *El desafío catalán* (L'Avenç), el relat que van fer els corresponents internacionals sobre el cas concret de Catalunya.

D'on surt el títol del llibre?

Le Monde era el gran diari internacional de referència per a Espanya en aquell moment i té José Antonio Novais, un corresponent amb molta experiència i contactes amb l'oposició catalana arran de l'afer Escarré. Fa un editorial el 10 de febrer del 1976 titulat *Le défi catalán*, on explica que aquestes manifestacions de Barcelona, les del 11 i el 8 de febrer, són les més importants que s'han produït a Espanya en molts anys i són la primera mostra de desafiament a la política d'Arias. Catalunya desafia un govern que al cap de dos mesos d'estar al poder encara no ha donat mostres de democratització. I *Le Monde* ho sol·licita amb un editorial.

Catalunya és la punta de llança de la democratització.

Hi ha una cosa que tots els corresponents saben, i és que el franquisme sorgeix de la Guerra Civil, que va posar fi a l'autonomia de Catalunya i el País Basc. Hi ha un cert paral·lisme: la instauració de la República a Espanya va lligada a l'autonomia de Catalunya i en la Transició la democràcia també passa per l'autonomia catalana.

Com veuen Catalunya?

El que sorprèn més la premsa estrangera és la unitat de l'oposició a Catalunya. Veuen Catalunya com un actor de la Transició, no com un espai. Qui són els altres actors? Són el rei, són el govern, el PCE i una oposició fragmentada. Tota la mirada confusa que fan sobre Madrid es torna clara quan miren a Catalunya.

Aquí dreta i esquerra van juntes. Richard Wigg, del *Times*, escriu un article titulat *Bankers speak for Catalonia*, on explica que hi ha un govern a l'ombra de l'oposició format per 11 partits (el Consell de Forces Polítiques de Catalunya) i que allà hi ha el president d'un banc, que és Pujol, el cap del servei d'estudis d'un altre banc, que és Trias Fargas, i comunistes perseguits, com Gregorio López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz, que encara viuen en la clandestinitat. Això explica la fascinació que senten.

Pensen que hi pot haver violència? Sí. N'hi ha que vénen amb la por que hi hagi una guerra civil. Un d'ells és Malcolm Browne del *New York Times*, que ve del Vietnam. Altres vén-

nen de Xile, de Portugal, de Grècia... Hi ha l'anècdota de la Martha Gellhorn, que va ser parella de Hemingway, i arriba aquí amb 70 anys i demana veure on hi ha l'acció.

El carrer està en ebullició.

Els francesos fan grans cròniques i editorials. Els italians també. En canvi els anglesos i nord-americans expliquen fets. Cobreixen les manifestacions i diuen: "La policia no ha pogut controlar el carrer, els manifestants i l'Assemblea han dominat la ciutat. I han guanyat".

¿Aquests corresponents són totalment lliures?

En principi sí, i vénen amb la idea d'explicar un procés cap a la llibertat. I els seus diaris volen que a Espanya hi hagi un règim democràtic. Però tenim una sospita en el cas de Harold Sieve, el corresponent del *Daily Telegraph*, el diari més conservador i amb més tirada de la Gran Bretanya.

Quina sospita?

El diari publica una carta del llavors duc de Wellington, que havia estat a l'ambaixada britànica a Madrid queixant-se de la feina del corresponent. L'acusa de ser "socialista" i d'atribuir al rei una responsabilitat que no té perquè parla del "govern del rei". Asota de la carta hi ha una nota del Harold Sieve, que precisa que el rei d'Espanya no és com el rei d'Anglaterra, que potser ho serà més endavant, però que de moment no és un rei constitucional. Poc després el substitueixen com a corresponent.

Molt sospitós, efectivament.

La nostra hipòtesi és que al darrere hi ha una queixa del rei. Està documentada una queixa del rei durant una visita als Estats Units sobre la cobertura del *New York Times* i el *Washington Post*. Esclar, si algú és capaç de queixar-se d'aquests diaris...

És inevitable fer paral·lismes amb la situació actual. Com veu la posició de la premsa estrangera sobre Catalunya avui?

A grans trets diria que hi ha un posicionament editorial favorable a la negociació entre el govern espanyol i el català i contrària al bloqueig que imposa Rajoy. L'experiència escocesa provoca que es preguntin com pot ser que a dintre de la UE hi hagi un soci disposat a utilitzar mecanismes democràtics i n'hi hagi un altre que no. Ara bé, el tema de la independència no és ben rebut perquè suposa una alteració de fronteres.

¿Estan molt influenciats pel que es diu i publica a Madrid?

Hi ha un sistema de corresponents establert a Madrid, però quan hi ha la Via Catalana vénen. És molt diferent Ucraïna del cas català, perquè hi ha una simpatia democràtica que en l'altre cas no hi és.

El catedràtic Jaume Guillamet, de la Pompeu Fabra, és un dels principals especialistes catalans en història del periodisme. RUTH MARICOT

un llibre

'UNA DANSA PER A LA MÚSICA DEL TEMPS'. ANTHONY POWELL

un color

un lloc

EL CAP DE CREUS

Sellarès diu que denunciar la corrupció a CDC li va costar l'expulsió del partit

► Publica unes memòries on explica que va patir una campanya d'amenaques i assegura que va passar «por»

BARCELONA | ACN/DdC

■ Miquel Sellarès detalla en el seu llibre *Construint un estat nou. Memòries polítiques* (Angle Editorial) com la seva denúncia dels negocis bruts del secretari general de la Presidència, Lluís Prenafeta, li va costar l'expulsió de CDC. Explica com va alertar el llavors president, Jordi Pujol, de com el podia perjudicar la manera de fer de Prenafeta, però Pujol li va demanar que no s'hi fiqués. A partir d'aquí, Sellarès assegura que va ser víctima d'una «campanya d'amenaques encobertes» fins que se'l va expulsar del partit. D'altra banda, en el llibre també relata l'episodi polèmic de l'informe sobre mitjans de comunicació que li va costar el càrrec de secretari de comunicació del Govern de Maragall.

En el capítol titulat «Destapar el sector negocis i les clavegueres de CDC», Sellarès narra com la denúncia de la «pedagogia de la corrupció» del secretari general de la Presidència, Lluís Prenafeta, li va costar l'expulsió de CDC. «Quan vaig arribar a CDC l'any 1986 vaig adonar-me que dins del partit hi havia un contrapoder: l'ombra del fill del president, Jordi Pujol Ferrusola, i l'ombra de Prenafeta», explica. Per Sellarès, el més preocupant no eren les irregularitats i els delictes sinó que Prenafeta «difonia la idea que pel finançament del partit tot valia i aquest lema servia perquè alguns, d'amagat i de passada, també financeressin les seves butxaques», assegura. En aquest sentit, descriu que hi havia una «mena de tolerància» amb la corrupció i que les frases més habituals eren «el poder és també això» o «què hi vols fer, ja se sap», «algú li ha d'arreglar les coses»... i assenyalava que pel partit corria que Prenafeta li deia al president Pujol: «Jordi, tu preocupa't de fer política que jo m'ocupo del teu futur». També revela com alcaldes de CDC explicaven que un familiar de Pujol els deia el promotor o cons-

Miquel Sellarès en una imatge d'arxiu.

structor que havia de fer un determinat equipament. Segons Sellarès, Jaume Casajoana donava instruccions als alcaldes perquè no seguissin aquestes ordres si no ho demanava personalment el president Pujol. I, com que el president no ho demanava, «es van evitar moltes operacions fraudulent», relata Sellarès.

Assegura que es «va mossegar la llengua» durant dos anys fins que un dia es va reunir amb Miquel Roca, Josep Maria Culler i Max Cahner per proposar-los fer saltar Prenafeta argumentant que «algun dia explotaria a les mans de Pujol». Després d'aquesta primera reunió, Sellarès narra com va alertar el president Pujol de les «maniobres» de Prenafeta. Tot i que no en tenia proves, assegura que li va traslladar que tot allò l'acabaria perjudicant. Segons l'autor, Pujol va clavar un cop de puny sobre la taula i li va demanar que no s'hi fiqués. Una reunió que Sellarès qualifica de dura. A partir de llavors, Sellarès denuncia que va ser víctima d'una «campanya d'amenaques encobertes» per haver-se negat a fer una declaració per retirar les calúmnies contra Prenafeta tal com li va demanar la comissió de conflictes del partit. Segons Sellarès, no se sentia sol ni

Membre fundador de l'Assemblea de Catalunya, també va contribuir a la fundació de CDC

Narra com va alertar Pujol de les «maniobres» de Prenafeta però aquest li va dir que no s'hi fiqués

aïllat perquè «hi havia molta gent que li feia costat». «Jo vaig sentir que estava fent allò que molts haurien volgut fer però no s'atreïen a fer», afegeix.

Les represàlies

Segons el relat de Sellarès, com a mesura de represàlia, el Govern va tallar les subvencions que rebia el Centre de Documentació Política i assegura que va passar por fins al punt de sortir de casa armat. Finalment, explica com el gener del 1990 CDC el va expulsar després que mantingués les acusacions de corrupció contra Prenafeta. Cent dies després, però, el secretari general de la Presidència va dimetir. Sellarès també explica un dels episodis més polèmics de la seva carrera política, el famós informe sobre mitjans de comunicació que va desencadenar amb la

LES FRASES

MIQUEL SELLARÈS
POLÍTIC

«Quan vaig arribar a CDC l'any 1986 vaig adonar-me que dins del partit hi havia un contrapoder: l'ombra del fill del president, Jordi Pujol Ferrusola, i l'ombra de Prenafeta»

«(Prenafeta li deia a Pujol) Jordi, tu preocupa't de fer política que jo m'ocupo del teu futur»

«(Prenafeta) difonia la idea que pel finançament del partit tot valia i aquest lema servia perquè alguns, d'amagat i de passada, també financeressin les seves butxaques»

«Carod-Rovira tenia la talla suficient per ser president de la Generalitat però no tenia perfil de conseller en cap»

seva dimissió com a secretari de comunicació del primer tripartit, presidit per Pasqual Maragall. L'autor assegura que la polèmica va ser fruit d'un «malentès», ja que d'una banda el seu equip estava elaborant el Llibre Blanc de la Comunicació i, d'altra banda, ERC li va encarregar un informe per conèixer l'estat dels mitjans de comunicació. Sellarès explica que aquest últim encarrec el va delegar a un col·laborador, de qui no revela el nom, i que se'n va desentendre perquè tenia moltes coses al cap. «Aquest col·laborador havia tingut alguns enfrontaments amb el Grup Godó i va afegir a l'informe unes apreciacions personals molt dures contra aquest grup que jo ni tan sols m'havia llegit», afirma. Una de les causes del malentès, segons Sellarès, és que el disseny i la maquetació que va tenir l'informe

encarregat pels republicans era molt similar a la del Llibre Blanc.

Una vegada es va fer públic l'informe sobre els mitjans, Sellarès es va reunir amb el president Pasqual Maragall juntament amb el llavors conseller en cap, Josep Bargalló. El president li va preguntar qui havia estat l'autor però Sellarès no li va dir i en va assumir la responsabilitat amb la seva dimissió. «El problema de fons va ser que em tenien ganes per l'afer d'Ona Catalana i Prisa i que estava desprotegida des de la dimissió de Carod. Amb Carod-Rovira de conseller en cap les coses haurien anat d'una altra manera», conclou. Segons Sellarès, si hagués volgut mantenir el càrrec només hauria d'haver fet dues coses: disculpar-se davant del Grup Godó i cedir competències en favor de la Presidència. De fet, segons Sellarès, aquesta última condició és el que va haver de fer el seu substitut en el càrrec, Enric Marín.

En referència a l'afer Banca Catalana, Sellarès es mostra convençut que va sorgir de l'entorn del president Josep Tarradellas i assegura que si es fa un estudi seriós de l'obra de govern de Tarradellas s'arriba a la conclusió que «no es va fer res» durant el seu mandat. Sellarès narra com va viure des de dins del Govern un dels episodis polèmics del tripartit, la dimissió de Carod-Rovira per la seva reunió a Perpinyà amb membres d'ETA. Segons Sellarès, Carod «tenia la talla suficient per ser president de la Generalitat però no tenia perfil de conseller en cap». «El govern ideal tindria Carod-Rovira de president i Artur Mas de conseller en cap», conclou citant Raimon Carrasco. Concretament, sobre la reunió de Carod a Perpinyà, defensa el fons però lamenta que no es tinguessin en compte «qüestions bàsiques de seguretat» i afirma que aquest episodi va provocar un «tsunami» que va arribar al Palau de la Generalitat.

Preacord a Catalunya Ràdio per arribar a la pau laboral

Accepten la rebaixa temporal de sou a canvi d'equiparar-se amb TV3 el 2017

La plantilla de Catalunya Ràdio ha avalat la proposta de l'empresa, que els rebaixa el sou temporalment, a canvi de resoldre el greuge històric amb TV3 a tres anys vista. L'acord, però, encara no és ferm.

ÀLEX GUTIÉRREZ

BARCELONA. Després de prop d'un any de conflicte, la pau laboral a Catalunya Ràdio és més a prop que mai. Ahir els treballadors van votar l'última proposta que l'empresa va posar sobre la taula de negociació, que tenia, com a principal reclam, l'equiparació amb les retribucions de TV3 a canvi d'acceptar una rebaixa temporal de sou. La plantilla ha donat un ampli suport al sí, amb un 87,6% dels vots favorables. La participació ha estat alta: hi han votat el 87,8% dels 404 treballadors que té l'emissora.

El sí dels treballadors encara no segella l'acord, però suposa un pas determinant. De fet, no es votava la proposta en sí, sinó seguir negociant durant quinze dies, però acceptant aquesta base de rebaixa temporal per equiparació. Durant les properes dues setmanes s'haurien de negociar uns serrells que podrien acabar modificant la proposta inicial. Per exemple: l'empresa ha suggerit canviar el sistema de torns i flexibilitat horària. Si els treballadors ho acceptessin -tot i que actualment no hi són proclius- es podrien estalviar uns diners que no caldria treure del sou base.

La proposta que es va votar ahir preveu una rebaixa salarial que és temporal i asimètrica. Temporal perquè ja l'any que ve es recupera un 20% del que s'ha perdut, el 2016 un 40% addicional i l'1 de juliol del 2017 tothom ha de tenir, com a mínim, les condicions inicials abans d'aplicar la mesura. I és també asimètrica perquè la rebaixa de salari és del 2,5% de mitjana, però a cada categoria s'aplica un barem diferent. De fet, en el cas de les més baixes el pla comporta un augment de sou immediat, perquè es comença a aplicar l'equiparació progressiva amb els sous de TV3. Actualment els treballadors de Catalunya Ràdio cobren entre un 2% i un 12% menys que els seus homòlegs a TV3.

La proposta també preveu una rebaixa del 14% en els complements variables (que també es recuperen progressivament) i un 5% sobre l'antiguitat (que queda congelada fins a l'1 de juliol del 2017). Des del comi-

El conflicte entre treballadors i empresa a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals fa prop d'un any que dura i ha comportat nombroses mobilitzacions. FRANCESC MELCION

Greuge
La plantilla de Catalunya Ràdio cobra fins a un 12% menys que la de TV3

tè d'empresa es valora que s'hagi aconseguit posar en el full de ruta l'equiparació amb TV3, una reivindicació històrica de la casa. I es recorda que aquesta futura retallada s'afegirà a la rebaixa voluntària del 5% de sou que es va aplicar el 2011, la paga extra que han perdut en tant que funcionaris, l'eliminació de la majoria d'ajudes socials que percebien i el procés d'acomiadament col·lectiu que suposarà aprimar en 270 persones la plantilla de la Corporació.

La incertesa de la televisió

Hi ha un altre escull. La proposta de l'empresa és per al conjunt de la Corporació. Això situa la pilota ara al terrat del que votí TV3. Amb una diferència substancial: el comitè d'empresa de la televisió ha demanat el no a la proposta de la direcció. Si finalment la plantilla rebutja acceptar les condicions que se li proposen, l'empresa haurà d'explicar si manté igualment l'oferta a Catalunya Ràdio. De moment la direcció de la Corporació ha evitat posicionar-se. —

Dijous i divendres, votació a TV3

TV3 també votarà la proposta, però ho farà en dos dies per facilitar el vot del torn de cap de setmana i aconseguir així la màxima participació en una empresa que ronda els 2.000 treballadors. El referèndum se celebrarà finalment dijous i divendres d'aquesta setmana.

Els representants dels treballadors discutien ahir quina pregunta concreta es formula. Segons ha pogut saber l'ARA, la intenció és que una de les respostes permeti fer palès el rebuig dels treballadors a la retallada lineal de sou que persegueix l'empresa, però reclamant al mateix temps que se segueixi negociant, i que per tant no s'apliqui l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, que, amb la reforma laboral, permet retallar de manera unilateral les condicions laborals del personal. Els resultats del referèndum se sabran divendres mateix al vespre.

Empresas & Finanzas

Mediaset considera crecer en Canal+ con Telefónica como socio mayoritario

Prisa prevé confirmar hoy el interés de sus actuales socios por el 56% de DTS

A. Lorenzo / Á. Semprún MADRID.

Mediaset tiene la puerta. No ha dicho su última palabra en la puja por el 56 por ciento de la plataforma de pago de Prisa. Ni mucho menos. El grupo audiovisual dueño de Telecinco y Cuatro medita incrementar su actual participación del 22 por ciento en la sociedad DTS (Distribuidora de Televisión Digital, también conocida como Canal+). Según explican a fuentes conocedoras de las negociaciones a *elEconomista*, el nuevo porcentaje que podría hacer suyo Mediaset está por definir, aunque todo apunta a que oscilará entre el 18 y el 20 por ciento. De esa forma, el grupo audiovisual sumaría entre el 38 y el 42 por ciento de Canal+, lejos de un control que prevé hacer suyo Telefónica, que pugnará por disponer entre el 58 y el 62 por ciento de la plataforma de televisión de pago, según añaden las mismas fuentes.

Por todo lo anterior, Canal+ tiene todos los visos de quedar en las manos de sus actuales socios, cerrando la puerta a otros candidatos interesados en el proceso, como es el caso de Al-Jazeera.

Hoy es una fecha relevante en la agenda de la operación, puesto que termina el plazo fijado de 15 días para que Telefónica y Mediaset desvelen sus intenciones en la sociedad. Deben decidir si compran la parte de las acciones que Prisa tiene en Canal+ o si, por el contrario, renuncian a priori a la misma. Esa condición estaba contemplada en el caso de que la familia Polanco perdiera la participación de control de Prisa al caer por debajo del 30 por ciento, como así sucedió a finales del pasado febrero.

El importe de la operación

El precio de la operación de la compra del 56 por ciento de Canal+ for-

ma parte del suspense, aunque diversas fuentes del mercado apuntan que podría oscilar entre los 800 o 900 millones. No obstante, el posible interés de Mediaset por ganar presencia en el accionariado permitiría a Telefónica realizar su particular cuadratura del círculo: controlar Canal+ con un importe más reducido del inicialmente previsto, siempre por debajo de los 750 millones de euros.

También un reparto más equitativo de Canal+ entre Telefónica y Mediaset podría ayudar a la operación a recibir el visto bueno por parte de las autoridades regulatorias, tanto nacionales como comunitarias. En ese sentido, el presidente de la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC), José María Marín Quemada, advir-

El reparto de la plataforma de pago entre sus socios cerraría la puerta a Al-Jazeera

tió ayer que la posible compra debería ser asunto de desvelo de los responsables de Competencia de Bruselas, al tener una dimensión comunitaria. "Habrà que ver si los otros operadores pueden replicar con tranquilidad esas ofertas y el nivel de precios a los que se hace esas ofertas", explicó Marín.

Las decisión que finalmente tome Mediaset depende de los movimientos que pueda emprender Telefónica. Si la *teleco* finalmente se hace con todo el 56 por ciento de Canal+ por un precio aceptable para Mediaset, es posible que la cadena de Fuencarral pudiera crecer en la plataforma de pago. Por el con-

Un hombre pasea frente a la sede del grupo Prisa. NACHO MARTÍN

trario, si finalmente queda en manos de Al-Jazeera, el grupo de Telecinco podría vender. Desde Mediaset ha declinado pronunciarse sobre estos movimientos, pero Paolo Vasile, consejero delegado de Mediaset España, aseguró durante la presentación de los resultados del grupo que su compañía estaba estudiando todas las posibilidades. "Desde Mediaset España tenemos una serie de opciones que nos permite ver qué sucede y tomar la mejor opción", aseguró. A su vez, el grupo lleva varios meses estudiando las ventajas y sinergias relacionadas con la televisión de pago, así como de vincularlo con el negocio

en abierto, tanto en Italia, donde Mediaset disfruta de notable presencia, como en España, donde "de momento" tienen una participación pequeña, según apuntó el consejero delegado de Mediaset. En este punto, Vasile planteó que el futuro de la televisión en abierto puede pasar por obtener sinergias con las plataformas de pago, tal y como ya han hecho con las motos. "Los costes de los grandes eventos deportivos deberían compartirse con las plataformas de pago. No todo lo puede pagar la publicidad, pero para ello se precisa la recuperación de la televisión de pago, tanto en contenidos como en abonados.

Nils Horner (1962-2014)

La voz de Asia de la radio sueca

► Los lectores de ABC le deben la primera crónica desde las ruinas del aeropuerto de Tacloban tras el tifón de noviembre pasado

A Nils Horner, corresponsal de la radio pública sueca en Asia, le pegaron ayer un tiro en la cabeza en Kabul. Son los gajes de este oficio tan perro que una vez, cuando los periodistas iban al lugar de los hechos en vez de hacer refritos de internet, fue tan bonito. Horner lo sabía. Por eso había estado en todos los países de Asia cubriendo las noticias más importantes de la última década, desde el tsunami de Japón y el accidente nuclear de Fukushima hasta las guerras de Irak y Afganistán.

«Murió haciendo lo que más le gustaba», me dijo ayer su compañero de la radio sueca en Pekín, David Carlqvist, cuando me llamó para darme la mala noticia. Los conocí a ambos durante el tifón de Filipinas en noviembre, que cubrimos juntos.

A Horner, que vivía desde hace casi una década en Hong Kong y viajaba continuamente por Asia, el tifón le pilló cuando llegaba a Suecia para una visita familiar. Nada más aterrizar y enterarse del desastre de Fili-

REUTERS

pinas, hizo el petate de nuevo y se subió al primer avión a Manila. A pesar de los dos días de ventaja que su compañero Carlqvist y yo le llevábamos, llegó a Tacloban -la zona cero del tifón- unas horas antes que nosotros porque pudo embarcarse en un vuelo militar gracias a sus contactos.

Este periódico y sus lectores debemos agradecerle la primera cró-

nica desde las ruinas del aeropuerto de Tacloban, enviada con su teléfono satélite. Entre escombros y cadáveres, pasamos el resto de la semana durmiendo en el suelo del Ayuntamiento de la ciudad y comiendo al día un bote de «noodles» instantáneos que nos calentaba en una hoguera una señora encantadora que había perdido su casa. Por ducha no teníamos más que un barreño de agua en la calle. Lo pasamos genial.

Con sus historias para la radio, Horner no sólo nos daba una lección de periodismo, sino también de humanidad. Cuando terminamos la cobertura, salimos juntos de Tacloban y aquella noche, la última vez que lo vi, nos emborrachamos en el Marriott de Cebú, cuyas camas mulldas, buffet interminable y cervezas frías sabían a gloria tras una semana en el infierno. Poco antes de la cena, y simulando acento filipino, me había llamado a la habitación haciéndose pasar por policía para decirme que me iba a deportar porque no tenía visado de periodista para entrar en Filipinas. Piqué como un colegial.

Ese es el Nils Horner que quiero recordar, el que amaba su trabajo porque le permitía ir a los lugares donde ocurrían las cosas para ser la voz de Asia en la radio sueca. Una voz que, mientras haya otros más como él, ninguna bala por la espalda podrá callar. Suerte en tu último viaje, amigo.

Nils Georg Anthony Horner nació el 5 de diciembre de 1962 en Borås, Suecia, y ha muerto el 11 de marzo de 2014 asesinado en Kabul, Afganistán. Tenía doble nacionalidad, sueca y británica. Desde 2001 trabajaba para la radio pública de Suecia, de la que ha sido su corresponsal en Asia durante la última década.

PABLO M. DÍEZ

Homs justifica la cessió de la publicitat de TV3 al Grup Godó

► La CUP considera que darrere aquesta decisió hi ha «raons polítiques» i que és el primer pas per a la privatització del mitjà

BARCELONA | EFE/DdG

■ El conseller de Presidència, Francesc Hom, va justificar la decisió del consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) d'ajudicar al grup Godó l departament de publicitat de TV3 per «sinergies en el terreny en l'accés del mercat». Hom va assegurar que «té tot el sentit del món que la Corporació intenti buscar mecanismes per trobar més ingressos de cara a la publicitat». A més, va defensar que «això s'ha de fer, com em consta que s'està fent, amb totes les absolutes garanties del control sobre la publicitat».

Una opinió que no comparteix el diputat de la CUP, Quim Arrufat, que, darrere aquesta decisió, assegura que hi ha «raons polítiques». «Hi perdem tots», va assegurar el diputat en unes declaracions recollides per E-notícies, segons el qual aquest és el primer pas per a la «privatització» de TVC. Arrufat considera que ens trobem davant un «esquarterament» que es farà a poc a poc per acabar privatitzant tots els mitjans públics catalans. A més, Arrufat va considerar que el procés estava «fet a mida perquè només hi hagi un comprador capaç de fer aquesta compra». «Entregar-li a la primera empresa de la competència 30 anys de cartera de clients i tota la informació de la graella és entregar-li la capacitat de degradar el servei públic», va afegir. També va assegurar que es feia «a preu de saldo» i que era una venda «absurda que no té altra raó per entregar-li en safata al Grup Godó el lideratge mediàtic, políticament no s'explica de cap manera».

Les indemnitzacions

En un altre ordre de coses, el conseller de la Presidència, Francesc Hom, va assegurar que ell no acceptaria la indemnització en un cas d'acomiadament com el d'Adolf Todó i Jaume Masana, exdirigents de Catalunya Banc. «Jo sé el que faria jo, que és no acceptar mai una indemnització d'aquestes característiques. Podria entendre que algú pugui percebre una indemnització perquè ha quedat al carrer i no té res, però si tenen una feina i estan ben col·locats, jo no ho cobraria mai dels maïs», va assegurar. Hom va reconèixer que «xoca» que en un país on s'havia hagut de fer una intervenció del sistema financer amb diners pú-

El conseller de la Presidència, Francesc Hom.

RESPOSTA A MARGALLO

«Catalunya no deambularà en la imposició de l'Estat»

► El conseller de Presidència i portaveu del Govern, Francesc Hom, va assegurar que Catalunya «no deambularà pels segles dels segles» per un espai d'«imposició» per part de l'Estat, en rèplica a les paraules del ministre d'Afers Estrangers, José Manuel García-Margallo. Així es va referir Hom a les declaracions de Margallo en les quals aquest advertia que una declaració unilateral d'indipendència a Catalunya la «condemnaria a vagar per l'espai sense reconeixement i a quedar exclosa de la Unió Europea pels segles dels segles». Són declaracions que «es desqualifiquen per elles mateixes», va afirmar Hom en la conferència de premsa posterior a la reunió de l'Executiu català.

blics ara els seus directius puguin percebre aquest tipus d'indemnitzacions. «A més és gent que té feina i que treballen», va remarcar el conseller. Després de dir que ell renunciaria a la indemnització, va afegir que és una decisió que hauran de prendre ells.

Hom va fer aquestes declaracions en la roda de premsa posterior al Consell Executiu on, entre altres elements, es va aprovar un projecte de llei per compensar als ajuntaments catalans per la disminució del Fons de Cooperació Local (FCL) del 2013 i que inclou una dotació màxima complementària de 52,6 milions d'euros a repartir en tres anys entre els consistoris. La pròrroga pressupos-

Preguntat per la situació de Crimea, Hom va recalcar que el Govern donava suport a la posició de la UE i va marcar distàncies amb el cas català perquè a Catalunya no hi havia situacions de violència.

Per la seva banda, els partits favorables a la consulta, CIU, ERC, ICV-EUiA i la CUP, també van censurar les afirmacions de García-Margallo, que van situar en el discurs de la «por» i del «catastrofisme» del Govern espanyol.

En un altre orde de coses, el cap de llista d'ERC en les pròximes eleccions europees, Josep Maria Terrabras, va considerar que «arribat el moment, el Parlament Europeu, fidel al seu esperit democràtic fundacional, donarà suport a la voluntat legítima dels catalans de votar» en una consulta quin Estat vol. Així ho va assegurar en l'acte de presentació de la candidatura d'ERC a les europees del maig vinent.

tària del 2013 havia obligat el Govern a variar els criteris d'assignació del FCL d'aquell any, deixant alguns ajuntaments sense dotació. Davant d'aquesta situació, el Consell Executiu va aprovar un projecte de llei amb el qual compensa aquesta disminució, de manera que s'assegura que els ajuntaments, en concepte de l'exercici del 2013, tinguin els mateixos imports globals que l'any anterior (2012). A partir del FCL, el Govern va destinar el 2013 un total de 37,5 milions, un 60 % menys de la quantia de 2012 (90 milions), i aquesta diferència de 52,6 milions és la que l'executiu català vol compensar al llarg dels tres pròxims exercicis als ajuntaments.

El Tribunal de Cuentas investiga los gastos de RTVE

El órgano fiscalizador denuncia anomalías en contratos, pagos a directivos e indemnizaciones en la etapa de Oliart

ROSARIO G. GÓMEZ
 Madrid

Contratos injustificados con productoras privadas, pagos indebidos a los directivos, indemnizaciones abusivas y gastos de difícil justificación en las correspondencias son algunas de las irregularidades que ha detectado el Tribunal de Cuentas en RTVE durante los años 2010 y 2011, etapa en la que la radio y la televisión pública estuvo al mando de Alberto Oliart (dejó el cargo a mitad de 2011). Ahora, el organismo fiscalizador ha decidido abrir diligencias preliminares para determinar el alcance de estas anomalías, según avanzó ayer en el Congreso de los Diputados el presidente del Tribunal de Cuentas, Ramón Álvarez de Miranda, que aprovechó su comparecencia para dar un velado tirón de orejas al Gobierno por no haber aprobado el contrato-programa de RTVE. El presidente del organismo de control fue desgranando las irregularidades detectadas durante los dos ejercicios fiscalizados.

» **Indemnizaciones.** Álvarez de Miranda explicó que 26 directivos recibieron, cuando fueron cesados, indemnizaciones "muy superiores a las que les correspondían". El informe detalla que uno de ellos percibió 143.243 euros, cuando en realidad le hubiera correspondido poco más de 13.000.

» **Retribuciones.** La contratación de personal tampoco se ha ajustado a las normas de la corporación. Al contrario. El presidente del Tribunal de Cuentas afirmó que se han producido "importantes incumplimientos de la legislación vigente". Los sueldos también son criticados. En algunos casos las retribuciones variables de directivos llegaron al 20% de su salario, pese a que apenas habían cumplido el 70% de los objetivos. En otros, Álvarez de Miranda ha explicado que se abonaban complementos "incompatibles" o dietas de manera irregular.

» **Contrataciones.** Para los programas *La mañana de La 1* y *+ Gente* (ya desaparecido) TVE contrató trabajadores por obra o eventuales que no estaban en el banco de datos de la cadena, una especie de bolsa de empleo prevista en el convenio colectivo. El Tribunal de Cuentas no ve "razonable" que se contratara a personas ajenas en un puesto para el que había 250 candidatos en ese banco de datos.

» **Inmuebles.** La política relacionada con la valoración y la compra de inmuebles es también muy cuestionada por el organismo que preside Álvarez de Miranda. El precio de los 306 edi-

ficios no se ajustaba al valor de mercado. En la tasación de 2012 se observaba una pérdida patrimonial de 361 millones. El informe hace referencia al centro de Salamanca, paradigma de mala gestión. La corporación compró en 2010 un edificio por el que pagó 952.000 euros. Estaba llamado a ser la nueva sede del centro territorial, que hasta entonces se ubicaba en un inmueble cedido por la Diputación Provincial y que, aparentemente, se debía desalojar. Dos años después, el edificio comprado valía menos de la mitad (418.000) y seguía vacío.

» **Informativos.** La corporación contrató, en febrero de 2011, un servicio para la transmisión de señales de radio y televisión por un millón de euros. El organismo fiscalizador rechaza los argumentos que utilizó RTVE para justificar este convenio porque la empresa disponía de "medios y recursos humanos suficientes" para llevar a cabo esas coberturas informativas. El problema, afirma el Tribunal de Cuentas, es que estaban infrautilizados.

» **Corresponsalías.** En los ejercicios examinados, TVE mantenía 16 corresponsalías en el exterior. En algunas se realizaron gastos de "carácter personal" que "por su naturaleza no correspondería" pagar a las delegaciones. En esos gastos se detallan los de café, agua, infusiones, aceite de oliva, manteles de mesa, alfombras o visillos.

» **Deportes.** En 2011 se superó el límite del 10% del presupuesto total de la cadena que marca la ley para la compra de derechos deportivos (se llegó al 10,74%). El Tribunal comprobó que los derechos de la Liga de Campeones de la temporada 2010-2011 fueron de 18,4 millones de euros y no de dos millones, como decía RTVE en las alegaciones, lo que provocó que se rebasara el tope.

» **Cine.** Hay una falta de eficiencia en los ingresos derivados de los derechos de películas que ostentaba RTVE. El contrato para la producción de *El baile de la Victoria* (2008), por ejemplo, preveía la participación de la televisión pública en el 10% de los ingresos de la película en su explotación internacional y en las salas comerciales nacionales. "No se ha constatado la obtención de ingresos por parte de RTVE en 2010 y 2011", dice el Tribunal de Cuentas.

» **Programas a coste cero.** El informe detecta que la adquisición de derechos a coste cero sin dejar constancia documental de la repercusión económica que representa contar con emisiones gratuitas (una buena parte de

los programas de La 2 son a coste cero) implica una "falta de transparencia" en la gestión.

» **Plantilla.** Tras el ERE de 2006, la plantilla se fijó en 6.400 trabajadores. Sin embargo, se superó este límite por las elevadas contrataciones externas.

» **Auditorías.** Todos los contratos de producción tenían una cláusula que permitía a la corporación auditar —por sí misma o por terceros— el desarrollo del programa contratado. "Este procedimiento de control no se ha utilizado en ningún caso, lo que ha supuesto un debilitamiento del control interno".

Instalaciones de RTVE en Torrespaña (Madrid).

Unidad Editorial pierde 59,7 millones en 2013 ante la caída de los ingresos

RCS señala a Unedisa como culpable del “incumplimiento” del plan estratégico

Á. S. MADRID.

Unidad Editorial ha cerrado otro ejercicio en rojo. El grupo que edita *El Mundo*, *Expansión* y *Marca* ha registrado pérdidas netas de 59,7 millones de euros en 2013, lo que supone una mejora con respecto a los números rojos de 526 millones de euros registrados en 2012, cuando tuvo que ajustar en unos 400 millones el valor de sus cabeceras ante la imposibilidad de recuperar la inversión realizada en la compra de Recoletos (unos 1.000 millones de euros en 2007). A nivel operativo (ebitda), el grupo que preside Antonio Fernández Galiano ha perdido 11 millones de euros pese al fuerte ajuste realizado, tanto en la plantilla como en la producción —en 2012 tuvo un ebitda negativo de 32,2 millones—. A su vez, el resultado neto de explotación (ebit) fue negativo en 33,4 millones de euros.

En esta misma línea los ingresos de la filial española de RCS han caído un 10,37 por ciento, hasta los 371,7 millones de euros. En concreto, la publicidad se ha reducido un 13 por ciento, hasta los 147 millones de euros (un 24,4 por ciento provienen

Resultados de Unidad Editorial

En millones de euros

	2012	2013	VARIACIÓN 2012-2013 (%)
Ingresos totales	414,7	371,7	↓ -10,37
Ingresos difusión	205,7	179,5	↓ -12,74
Ingresos publicidad	169,3	147	↓ -13,17
Otros ingresos	39,7	45,2	↑ 13,85
Ebitda*	-32,2	-11	—
Ebit**	-470,1	-33,4	—

RESULTADOS DE RCS	2012	2013	VARIACIÓN 2012-2013 (%)
Ingresos	1513	1314	↓ -13,15
Ebitda*	-8,8	-82,9	—
Ebit**	-523,5	-200,8	—
Resultado neto	-507,1	-218,5	—

(*) Beneficio bruto de explotación. (**) Beneficio neto de explotación.

Fuente: RCS.

elEconomista

de la edición digital) y los ingresos por difusión (venta en quiosco) han descendido un 12,74 por ciento, hasta los 179,7 millones de euros, impulsados por *El Mundo*, que ha cerrado 2013 con 202.000 ejemplares promedio diarios, un 11,2 por ciento menos en comparación con el

año anterior. *Expansión* tiene 40.000 ejemplares incluido Orbyt.

Y es justo la pérdida de lectores lo que, según explicó el consejero delegado de RCS en una entrevista con *El País*, les llevó a cambiar al director de *El Mundo* por primera en 25 años. A su vez, la matriz ita-

liana apunta a la caída de las ventas en España como una de las principales razones por las que se han incumplido algunos hitos del plan de desarrollo 2013-2015.

En este sentido, y aunque RCS avala el esfuerzo realizado por Unedisa y la mejora de la rentabilidad, el gigante explica que ha ingresado un 4,2 por ciento menos de lo previsto en el plan industrial “por la caída de la venta en quiosco de *El Mundo* y el descenso de la venta de libros educativos en Italia”.

En esta línea, también apuntan que los gastos previstos en el plan de desarrollo para los ajustes se comparaban en 20 millones por la negociación sindical en Unidad Editorial, entre otras cosas. “Hubo un gasto no previsto de 12,5 millones relacionados con la actividad de negociación sindical completada por Unidad Editorial en julio de 2013, que condujo a la firma de un acuerdo ratificado por los trabajadores de 13 de septiembre”, sentencia RCS, que este año ha perdido 218 millones de euros y ha visto cómo su filial italiana registraba un ebitda negativo de 2 millones de euros por primera vez.

Bassas: "El periodisme ha de dir al poder que hi ha coses que no pot fer"

ALBERT CASTELLVÍ ROCA

Casos com el Watergate o les filtracions d'Edward Snowden exemplifiquen, a parer d'Antoni Bassas, la que ha de ser una de les funcions bàsiques del periodisme: "Dir al poder que hi ha coses que no es poden fer". L'editor de l'ARA va exposar-ho ahir en una nova edició del Fòrum de la Comunicació organitzada pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), en què va parlar sobre el periodisme als Estats Units.

Bassas, que entre el 2009 i el 2013 va ser el corresponsal de TV3 a Washington, va remarcar que la Constitució nord-americana protegeix, des del 1791, la llibertat de premsa, per la qual cosa aquest principi i la "responsabilitat individual" dels periodistes estan molt arrelats als EUA. "L'exigència al poder és una constant de la vida americana, forma part de la seva manera de fer", va explicar Bassas, i va comparar-ho amb la situació de la premsa a Catalunya i al conjunt d'Espanya: "Nosaltres tenim una tradició democràtica molt breu. No podem aspirar a la mateixa excel·lència, ni a la mateixa separació de poders, ni a la mateixa denúncia de la connivència entre el poder polític i el poder mediàtic".

L'editor de l'ARA va remarcar que "ja fa anys" que els ciutadans dels EUA "estan acostumats a sentir reflexions de periodistes sobre la llibertat", però també va deixar clar que aquesta bona praxi no és aplicable a tots els mitjans ni a totes les èpoques. En aquest sentit, va posar l'exemple de Fox News, un canal que va qualificar de "propaganda política" en benefici del partit republicà. "Sense línia editorial no hi ha mitjà, però aquí es deteriora tant la realitat que gairebé ja no és reconeixible", va assenyalar Bassas. La conseqüència d'aquesta ideologització dels mitjans provoca, segons ell, que les crítiques contra el poder ja no arribin des del periodisme -més enllà d'alguns mitjans alternatius sorgits com a resposta a aquest "sistema comunicatiu partiditzat"- sinó des de la ficció, a través de sèries com ara *The West Wing* o *The Newsroom*, creades per Aaron Sorkin.

Antoni Bassas durant l'acte d'ahir al Mobile World Centre. CAC

Pel que fa a la política de comunicació del president nord-americà, Barack Obama, Bassas va elogiar la seva capacitat de treure el màxim rendiment de les xarxes socials com a eina de campanya electoral i va assenyalar que, en moltes ocasions, és ell mateix -o el seu equip- qui controla directament la informació, "sense intermediaris", distribuint-la a través de Twitter. Malgrat això, també va recordar que l'actual president ha invocat fins a set vegades l'acta d'espionatge -vigent des de la Primera Guerra Mundial i que abans de la seva arribada a la Casa Blanca només s'havia utilitzat en tres casos-, i que a causa de les filtracions de Wikileaks i d'Edward Snowden referides a l'espionatge massiu de les comunicacions la imatge d'Obama ha quedat "seriosament tocada". "Estem d'acord que hi ha coses que han de ser secretes, però la temptació d'abusar del secret és molt gran i per tant cal una vigilància excepcional", va dir Bassas. Segons ell, aquesta responsabilitat recau en els periodistes.

Matan de un disparo a un periodista en Kabul

MÓNICA BERNABÉ / Kabul

Especial para EL MUNDO

El experimentado corresponsal en Asia de la Radio Sueca, Nils Horner, de 51 años y doble nacionalidad sueca y británica, fue asesinado ayer de un tiro en la cabeza en el barrio de Wazir Akbar Khan, en Kabul, cuando se dirigía a entrevistar a uno de los supervivientes del ataque de los talibán a un restaurante libanés del 17 de enero y en el que murieron 21 personas.

Los talibán negaron ayer estar detrás de la muerte del reportero, que ocurrió en circunstancias muy extrañas. Desde noviembre de 2001, cuando el periodista de EL MUNDO Julio Fuentes y otros informadores fueron asesinados a pocos kilómetros de Kabul, no se habían registrado otros casos de reporteros extranjeros tiroteados de forma deliberada.

Según diversos testimonios, dos individuos que vestían de forma occidental se acercaron a Horner y le dispararon a bocajarro. El periodista recibió un solo tiro en la parte posterior de la cabeza y murió al poco tiempo en el hospital de la ONG italiana Emergency. Su agresor le disparó con un silenciador, por lo que los muchos policías que había en la zona no escucharon nada.

Los hechos ocurrieron en la calle 15 del barrio de Wazir Akbar Khan, una vía muy frecuentada por internacionales porque hay un supermercado

Nils Horner. / REUTERS

que vende productos occidentales. Además, Wazir Akbar Khan es un barrio donde viven muchos extranjeros y diversos medios de comunicación internacionales tienen su oficina. En consecuencia, se trata de una zona especialmente vigilada.

De momento no se dispone de ninguna pista de quién puede estar detrás del asesinato, aunque la policía ha detenido al traductor del reportero, que le acompañaba en el momento del ataque.

Fiscalización 2010-2011

El Tribunal de Cuentas detecta descontrol en los pagos de RTVE

L. L. CARO MADRID

El Tribunal de Cuentas ha decidido abrir diligencias preliminares contra RTVE por una acumulación masiva de irregularidades durante los años 2010 y 2011 detectadas en materia de «pagos indebidos» de retribuciones e indemnizaciones a algunos directivos, así como en contrataciones de personal eventual y productoras.

El periodo analizado corresponde

a los dos últimos años de Gobierno de José Luis Rodríguez Zapatero, en los que el órgano fiscalizador también revela la existencia de una «deficiencia y falta de justificación de gastos».

«Complementos» del 20%

Las anomalías constan en el informe que el Tribunal de Cuentas aprobó en pleno el pasado 30 de enero y que ayer fue presentado en comisión en el Con-

greso. En ese documento se explica que las retribuciones variables del personal directivo de la Corporación alcanzaron hasta el 20% de su sueldo fijo anual y que se abonaron complementos por importes «incompatibles» con la normativa interna, que «también se producían en el abono de dietas».

En cuanto a la contratación de productoras externas, se habla de «falta de control» y, respecto al personal temporal, se indica que se formalizaron contratos con personas que no estaban incluido en el banco de datos, tal como exige el Convenio colectivo. Para el presidente del TC, Ramón Fernández Miranda, RTVE lleva «quince años dando problemas».

El Tribunal de Cuentas denuncia la gestión de TVE en 2011

Expansión. Madrid

El Tribunal de Cuentas ha decidido abrir diligencias preliminares sobre la gestión de RTVE en 2010 y 2011, al detectar "irregularidades en materia de contratación, por pagos indebidos en materia de retribuciones de personal y por deficiencia y falta de justificación de gastos", según confirmó ayer, durante su intervención en el Congreso, el presidente de la entidad fiscalizadora, Ramón Álvarez de Miranda.

Según el presidente del Tribunal de Cuentas, también se han aportado a la jurisdicción penal los elementos necesarios para abrir procedimientos relativos a la contratación irregular de alguna correspondencia, así como por la adquisición de un inmueble en el centro de RTVE de Salamanca y por la renuncia, cesión y simultánea adquisición de un inmueble por el centro de RTVE de Valladolid.

A su vez, Álvarez de Miranda coincidió con los grupos de la oposición en la necesidad de desarrollar un contrato programa, tal y como se desprende del informe de fiscalización de la Corporación en los años 2010 y 2011, un instrumento pendiente por ley desde hace tiempo y que a su juicio facilitaría una "mejor programación", así como la labor de control del Tribunal.

Ley de Financiación

El presidente del Tribunal de Cuentas resaltó igualmente que, tras fiscalizar la Corporación en 2010 y 2011, se recomienda modificar la Ley de Financiación de RTVE de 2009 para incentivar la obtención de los ingresos comerciales, en aquellas actividades en las que RTVE podría haber obtenido mayores ingresos, siempre que no procedan de la publicidad ni de la televenta en cualquiera de sus fórmulas, como exige la ley.

La RAE cuida el periodisme esportiu

► La Reial Acadèmia Espanyola (RAE) ha inclòs un compendi d'expressions esportives dirigides als periodistes en l'avanç del nou diccionari que prepara per a finals del 2014, tal com recull la defensora de l'espectador de RTVE en un informe divulgat ahir. Aquesta institució ha confirmat que la glossa d'expressions ja figuren en l'esmentat avançament de la vint-i-tresena edició amb l'objectiu d'unificar criteris i millorar el llenguatge en les retransmissions esportives. / Redacció

INTERNET

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
12/03/14	Espinosa y Vilanova continúan secuestrados en Siria tras la liberación de Marginedas / La Huella Digital	21	2
12/03/14	L'expedient del Col·legi de Periodistes / La Torre del Palau	23	2

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Espinosa y Vilanova continúan secuestrados en Siria tras la liberación de Marginedas

Dimecres, 12 de març de 2014

El pasado domingo 2 de marzo era liberado el periodista Marc Marginedas tras pasar seis meses secuestrado en Siria en manos de los yihadistas del Estado Islamista de Irak y el Levante (ISIL) . A día de hoy, los dos periodistas españoles que fueron capturados días después continúan en el país; por ese motivo y para exigir la liberación de los profesionales, desde la FAPE se ha creado un comité de apoyo a los periodistas secuestrados. El año 2013 cerraba marcado por el secuestro de periodistas, 87 profesionales en total según Reporteros sin Fronteras (RSF). El trabajo del corresponsal de guerra es uno de los más peligrosos dentro de esta profesión y a la vez es fundamental para poner un altavoz en lugares sumidos en conflictos. El país Sirio se ha convertido en agujero negro para la prensa, donde un centenar de reporteros profesionales y activistas continúan secuestrados o permanecen desaparecidos. Elsa González, presidenta de la Federación de Asociaciones de Periodistas de España (FAPE), ha advertido que los ataques e intentos de amordazar a los reporteros de guerra solo buscan disimular y ocultar las atrocidades que se dan en periodo de guerra, por ello, invita a los medios de comunicación a continuar informando desde el terreno. La semana pasada recibíamos la buena noticia de la liberación del periodista Marc Marginedas de El Periódico de Cataluña, tras pasar seis meses secuestrado. Sin embargo, dos periodistas españoles continúan retenidos en Siria desde el pasado mes de septiembre, Javier Espinosa del diario El Mundo y el freelance Ricardo García Vilanova. Por este motivo, el pasado 4 de marzo la FAPE celebró la mesa redonda Guerras Opacas, en la que se presentó el comité de apoyo a los periodistas secuestrados; tal y como señalaba Elsa González, debemos seguir luchando por la liberación de los periodistas retenidos porque son quienes elevan el prestigio del periodismo. La presidenta de RSF, Malen Aznárez, afirmó que en la actualidad una treintena de informadores permanecen secuestrados y señaló que estos actos están llevando al silencio informativo. Así mismo, se denunciaron las condiciones en las que se ven obligados a trabajar los corresponsales de guerra. En esta línea, Ramón Lobo hizo hincapié en la puesta en marcha de ayudas para los periodistas freelance. Por ejemplo, la familia de Ricardo Vilanova está teniendo dificultades para cubrir los gatos del reportero ya que no hay una empresa fuerte detrás que se haga cargo de ellos; por este motivo, el comité ha decidido poner en marcha una campaña para conseguir una ayuda económica y sufragar los gastos de Vilanova a través de la venta de un libro con algunos de los mejores trabajos del reportero en Libia. Por su parte, Gervasio Sánchez alentó a la tranquilidad informativa, puesto que el proceso es complicado y espera que pronto llegue "la gran noticia de la liberación de los periodistas en Siria", y en particular, de los dos españoles. El comité de apoyo a los periodistas secuestrados ha convocado concentraciones para el día 18 de marzo a las 12:00 en Madrid y Barcelona para exigir una vez más la liberación de Espinosa y Vilanova. La concentración de Madrid tendrá

Audiència: 6.914

Ranking: 4

VPE: 18

Pàgina: 2

Tipologia: blogs

lugar en las inmediaciones del Centro Internacional de Prensa, y en Barcelona será a las puertas del Colegio de Periodistas de Cataluña. Fotografía: El Periódico de Cataluña

L'expedient del Col·legi de Periodistes

Dimecres, 12 de març de 2014

Dilluns de Carnaval, Neus Bonet es va proclamar degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC) al ser l'única candidata a unes eleccions, en les quals no hi ha hagut votació per falta d'aspirants. És el que volien els responsables de l'entitat, que porten temps treballant perquè al CPC no hi torni a haver cap debat que en pugui qüestionar el funcionament. Res que suposi un compromís d'idees sobre la professió i el periodisme. I una demostració més de la desolació que es viu en els mitjans de comunicació, on els periodistes no trobem la manera d'engegar un diàleg en profunditat per establir criteris que garanteixin més rigor i credibilitat en la nostra feina. El desert intel·lectual del debat i les idees s'ha vist agreujat pel mar de corrupció en què està immers el país. És evident que la corrupció ho ha esquitxat tot, també el CPC que, lluny de fer un exercici de responsabilitat i honestat, d'acord amb el que han de ser el periodisme i les institucions que el representen, s'ha dedicat a preservar impunitats, impossibles d'acceptar en una societat mínimament saludable i en una professió que no pot ser creïble sense un cert compromís ètic. El periodisme serveix per observar la corrupció en tots els àmbits de la vida, però sobretot en el periodisme, escrivia Josep Pla. Com que aquests dies la frase està d'actualitat, i tot és tan efímer, aprofito per explicar què passa entre la rància i clientelar uniformitat col·legial. El 2010, com a vocal de la junta vaig denunciar i reclamar la intervenció de la Fiscalia a causa de les nombroses irregularitats detectades en la gestió del col·legi i davant la impotència d'haver aguantat durant cinc anys tot tipus de pressions per aprovar els comptes de l'entitat amb absoluta opacitat. Tres mesos després, la denúncia es va arxivar i, a partir d'aquí, els responsables del CPC van decidir matar el missatger que havia gosat qüestionar-ne la gestió: 14 dels 28 membres de la junta van votar, d'acord amb la petició del degà, fer-me fora del CPC. Ni en el franquisme, quan el col·legi era l'Asociación de la Prensa, s'havia donat un cas de linxament semblant. Guardo un parell de burofax, enviats al meu domicili, al llarg del 2011, per l'actual degana Neus Bonet i el degà sortint Josep Maria Martí que, a banda del clàssic exemple de facultat de Periodisme del que no ha de fer mai un periodista, podrien ser motiu d'estudi a l'assignatura de Dret penal, per demostrar que només, amb el redactat n'hi ha prou- la destinatària és objecte d'una campanya premeditada d'assetjament i calumnies. En un d'ells, em notifiquen que el degà Josep Maria Martí ha decidit obrir-me un expedient disciplinari, que suposa l'expulsió del CPC, per actuar contra l'economia, el prestigi i la dignitat de la institució, d'acord amb als següents testimonis: ell mateix i la llavors vicedegana, Neus Bonet; els exdegans Josep Carles Rius i Joan Brunet; la secretària Pilar Casanova; el gerent Xavier Fuertes i l'auditor del col·legi José Luis Dito Pimpinela. Sorpren que a la llista no figuri l'anterior gerent, Àngel Jiménez, que després de més de vint anys gestionant l'entitat va marxar per la porta del darrere, deixant un deute consta en acta- de més de dos milions d'euros. Les proves documentals, que sustenten les acusacions dels testimonis, són l'arxiu de la denúncia per part de la Fiscalia i un manifest de 14 treballadors del CPC en suport a la gestió dels

càrrecs esmentats. Fa uns mesos, tres d'aquests treballadors van denunciar els responsables del col·legi per assetjament. Consta en acta que el degà Josep Maria Martí va atribuir gestió fraudulenta dels ingressos del CPC a dos d'ells i va qualificar d'intervencions poc rigoroses les auditories de l'anterior auditor del col·legi, José Luis Dito, a fi de justificar les greus carències en la gestió econòmica del CPC durant tots aquests anys. A partir d'aquí, un s'ha de preguntar: quina versió és certa? O si tot és mentida? Si a la casa dels periodistes es manipula amb aquesta impunitat, sense el pudor de ni tan sols prendre's la molèstia d'aparentar coherència, no és estrany que s'hagi arribat al grau de desànim i precarietat que es palpa en moltes redaccions. Precarietat que tampoc és aliena a la falta de coratge a l'hora d'exigir, sense complexos i sobretot sense sectarismes, que la transparència ha de començar a ser una condició inqüestionable en totes les institucions que depenen de diner o subvenció pública. Aleshores potser no caldrà preguntar-se per què dels aproximadament 15.000 periodistes que hi ha a Catalunya, només 3.500 estan col·legiats i d'aquests el 65% tenen més de seixanta anys. Amb una mica més de compromís, els periodistes podríem aconseguir unes organitzacions professionals creïbles que ens representin amb dignitat. És ben trist, però fins ara, l'únic que s'ha aconseguit és que a ningú no li importi si al Col·legi de Periodistes s'hi celebren eleccions o Carnaval.